



Wiadomość Tygodnia

SYMPOZJUM IV KONFERENCJI ŻYCIA KONSEKROWANEGO



Jak dziś możemy działać razem dla wypełnienia misji, zachowując różnorodność charyzmatów i żyjąc głęboką duchowością? – zastanawiają się nad tym przedstawiciele zakonów męskich, żeńskich, klauzurowych i instytutów świeckich. Na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim w dniach 21-23 kwietnia odbywa się sympozjum czterech konferencji przełożonych wyższych.

„Spojrzeć w przeszłość z wdzięcznością”, „Przeżywać teraźniejszość z pasją”, „Przyjąć przyszłość z nadzieją” – pod takimi hasłami upłyną kolejne dni sympozjum zorganizowanego w ramach obchodów Roku Życia Konsekrowanego. Rozpoczęło się ono we wtorek, 21 kwietnia, Mszą św. celebrowaną przez metropolitę lubelskiego abp. Stanisława Budzika w katedrze lubelskiej.

Wśród prelegentów znaleźli się m.in. ks. prof. Krzysztof Pawlina, o. prof. Andrzej Derdziuk OFMCap, o. prof. Marek Saj CSsR, ks. prof. Andrzej Maryniarczyk, a także biskup Antoni Pacyfik Dydyca, związany z zakonem franciszkanów kapucynów.

Praca w grupach i dyskusje skoncentrowane będą wokół wyzwań współczesnej epoki i aktualności duchowości, charyzmatów i misji życia konsekrowanego. Uczestnicy sympozjum będą zastanawiać się, jak dziś zakony mogą działać razem. Nie zabraknie dyskusji na temat duszpasterstwa powołaniowego i formacji zakonnej.

W czwartkowej debacie nad wyzwaniem dla życia konsekrowanego udział wezmą: Iwona Schymalla, prof. KUL Alina Rychnio, Stanisław Karczewski, Wiesława i Lech Stefanowie oraz o. prof. Jacek Kiciński CMF.

Czas sympozjum to także okazja do wspólnej modlitwy zakonników, sióstr zakonnych, mniszek i członków instytutów świeckich. W programie znalazły się wspólne Msze św., nabożeństwo Koronki do Bożego Miłosierdzia, medytacja, modlitwa *Regina Celi* i nieszpory w kościele akademickim. W czwartek, 23 kwietnia, Mszę św. dla uczestników sympozjum będzie celebrował abp Celestino Migliore, nuncjusz apostolski w Polsce.

Ogólnopolskie Sympozjum „W jedności uobecnić Chrystusa w świecie” organizowane jest przez Konferencję Wyższych Przełożonych Żeńskich Zgromadzeń Zakonnych, Konferencję Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich, Konferencję Przełożonych Żeńskich Klasztorów Kontemplacyjnych w Polsce, Krajową Konferencję Instytutów Świeckich we współpracy z Katolickim Uniwersytetem Lubelskim Jana Pawła II: Instytutem Teologii Moralnej, Ośrodkiem Badań nad Geografią Historyczną Kościoła w Polsce i Katedrą Pedagogiki Chrześcijańskiej.

Za: www.episkopat.pl

Wiadomości z kraju

JUBILEUSZ 150-LECIA URODZIN ŚW. URSZULI LEDÓCHOWSKIEJ

W Pniewach k. Poznania, w domu macierzystym Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego tzw. urszulanek

szarych, odbyło się dziś sympozjum naukowe poświęcone św. Urszuli Ledóchowskiej. Wydarzeniem tym rozpoczęto jedno-

cznie obchody 150. rocznicy urodzin założycielki zgromadzenia urszulanek szarych. Sympozjum pt. „Św. Urszula Le-

dóchowska – kobieta w Kościele i społeczeństwie”, które odbyło się w auli domu macierzystego zgromadzenia urszulanek szarych w Pniewach, przy którym znajduje się także sanktuarium św. Urszuli Ledóchowskiej, rozpoczęła przełożona generalna zgromadzenia Franciszka Sagun.

– To sympozjum zapoczątkowuje w naszym zgromadzeniu, nie tylko w Polsce, ale także na świecie, wszędzie tam, gdzie znajdują się nasze wspólnoty, świętowanie 150. rocznicy urodzin naszej Matki Założycielki – podkreśliła m. Sagun, która wyraziła ufność, że obchodom tym towarzyszy „święty i mocny powiew Ducha Świętego, który sam wskaże, jak właściwie odczytywać znaki czasu i jak je urzeczywistnić we współczesnym świecie”. – Wierzmy też, że wśród nas obecna jest św. Urszula i że nie przestaje wstawiać się do Boga za wszystkimi jej czcicielami – przyznała przełożona generalna urszulanek.

Wśród licznych prelegentów, którzy podczas sympozjum starali się pokazać aktualność myśli i wskazań św. Urszuli Ledóchowskiej, był biskup pomocniczy archidiecezji szczecińsko-kamieńskiej prof. Henryk Wejman. W swoim wystąpieniu zwrócił uwagę na wzajemną relację modlitwy i pracy w życiu i pismach świętej.

– Św. Urszula Ledóchowska nie przeciwstawiała pracy modlitwie, traktując obydwie te czynności jako wartości wzajemnie się dopełniające. Pisała ona do swoich sióstr: „Niejednej duszy wydaje się, że hasło zakonne to dużo się modlić, mało pracować. Ale to pojęcie jest zupełnie mylne, szczególnie dla zgromadzenia oddanego pracy. Trzeba by powiedzieć inaczej: ciągle się modlić i dużo pracować” – wyjaśnił bp Wejman.

Biskup podkreślił też, że św. Urszula zachęcała siostry z założonego przez siebie zgromadzenia, co jednocześnie stanowi wezwanie dla wszystkich chrześcijan, do stopniowego dążenia do tego, by pracę zamienić w modlitwę, zaczynając od rozpoczęcia jej z dobrą intencją, a potem dobrze ją wykonując dla dobra ludzi.

Z kolei klaretyn, o. prof. Jacek Kiciński z Instytutu Teologii Duchowości Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu, mówił o aktualności wizji życia konsekrowanego św. Urszuli w czasach współczesnych.

– Wizja życia zakonnego św. Urszuli oparta na miłości Boga i człowieka, ma wymiar ponadczasowy. Charakteryzuje ją wyjście na peryferie, troska o biednych, dostrzeżenie potrzebujących, a zarazem formowanie

przyszłych nauczycieli i wychowawców oraz troska o wzajemne wzrastanie sióstr we wspólnocie – przekonywał o. prof. Kiciński dodając, że święta pokazuje, również nam dzisiaj, że każdy czas jest dobry, by realizować powołanie do świętości.

Natomiast urszulanka szara s. Małgorzata Krupecka z Centrum Duchowości św. Urszuli Ledóchowskiej w Warszawie, przybliżyła sylwetkę założycielki, jako kobiety, zakonnicy i Polki podkreślając, że była ona kobietą potrafiącą „przenikliwie rozznawać znaki czasu i szukać rozwiązań aktualnych dla jej czasów problemów”.



– Wyprzedzając w myśleniu i działaniu wielu innych przedstawicieli Kościoła, na przełomie XIX i XX w. dostrzegła narastającą tzw. kwestię kobiecą. Jej reakcją na słuszne aspiracje ówczesnego pokolenia młodych kobiet do zdobycia wykształcenia, była odpowiednia adaptacja programu i metod wychowania i nauczania w szkole urszulanek krakowskich, zasłużenie ciesząc się bardzo dobrą opinią – przyznała s. Krupecka.

Prelegentka zwróciła też uwagę, że jednym z priorytetów dla św. Urszuli i jej zgromadzenia, obok służby ubogim, była formacja dziewcząt i młodych kobiet w zakładanych przez nią różnego rodzaju placówkach wychowawczych i edukacyjnych. – Św. Urszula miała dobrze przemyślaną koncepcję formacji chrześcijańskiej elity wśród kobiet, której nagłą potrzebą dostrzegana jest także dzisiaj, zwłaszcza wobec konieczności stawienia oporu radykalnemu, agresywnemu feminizmowi – stwierdziła urszulanka zwracając uwagę, że matka założycielka zdawała sobie przy tym sprawę z potrzeby łączenia rozwoju intelektualnego z dojrzewaniem duchowym.

– Możemy postrzegać św. Urszulę jako wybitną feministkę w duchu feminizmu chrześcijańskiego, która swoim życiem i działaniem wytyczała nowe drogi obecności kobiety w społeczeństwie i w Kościele oraz wychowywała kobiety w poczuciu własnej tożsamości i godności oraz w prze-

konaniu o znaczącej roli w społeczeństwie – podkreśliła s. Małgorzata Krupecka.

Świętowanie obchodów jubileuszowych 150. rocznicy urodzin św. Urszuli Ledóchowskiej zaplanowano do połowy listopada. W tym czasie odprawione zostaną liczne Msze św. w kościołach, którym patronuje św. Urszula i kaplicach zgromadzenia, m.in. w Warszawie, Poznaniu, Łodzi, Lipnicy Murowanej, Częstochowie, Lublinie i poza granicami kraju: w Loosdorf (Austria) czy w Kopenhadze (Dania). W Lublinie w dniach 18-19 kwietnia odbędzie się też ogólnopolski konkurs piosenki religijnej „Święty to przyjaciel”, a w Warszawie 24 maja – koncert poetycko-muzyczny „Miłować – dopokąd idę”, z tekstami św. Urszuli i św. Jana Pawła II, w którym wezmą udział m.in. Wiesław Komasa i Maja Komorowska.

Julia Maria Ledóchowska, która później przyjęła imię zakonne Maria Urszula, urodziła się 17 kwietnia 1865 r. w Loosdorf k. Wiednia. Była rodzoną siostrą Marii Teresy Ledóchowskiej, powszechnie nazywanej matką czarnej Afryki, założycielki sióstr klawerianek, beatyfikowanej przez Pawła VI w 1975 r. oraz siostrą Włodzimierza Ledóchowskiego, przyszłego przełożonego generalnego Towarzystwa Jezusowego i bratanicą prymasa Polski kard. Mieczysława Ledóchowskiego.

W wieku 21 lat wstąpiła do klasztoru urszulanek w Krakowie, zgromadzenia założonego przez św. Anielę Meric w XVI w., a w 1889 r. złożyła pierwszą profesję zakonną. Następnie pracowała m.in. w Rosji i Skandynawii, prowadząc szkoły dla dziewcząt i ochronki dla osieroconych dzieci. W 1920 r. Urszula osiedliła się w Pniewach k. Poznania. Tam założyła nowe zgromadzenie – Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego, które kontynuowało życie w duchowości urszulańskiej, a działalność ewangelizacyjną podejmowało głównie poprzez pracę wychowawczą. Zgromadzenie to zatwierdził papież Benedykt XV 7 czerwca 1920 r.

W domu zgromadzenia w Pniewach w Wielkopolsce matka Urszula mieszkała i pracowała przez 19 lat, od 1920 do 1939 r. Do tego też domu wróciła w swoich relikwiach w 1989 r. Tu również znajduje się duchowe centrum zgromadzenia, którego domy rozsiane są obecnie w 14 krajach świata.

Św. Urszula Ledóchowska zmarła w opinii świętości 29 maja 1939 r. podczas wizyty w domu generalnym w Rzymie. Beatyfikował ją bł. Jan Paweł II 20 czerwca 1983 r. w Poznaniu, a 18 maja 2003 r. ogłosił ją w Rzymie świętą. Za: www.niedziela.pl

PEREGRYNACJA ROZPOCZĘTA W BARDZIE ŚLĄSKIM

Bardo Śląskie: początek peregrynacji Ikony Matki Bożej Częstochowskiej w klasztorach diecezji świdnickiej

Wędrująca po klasztorach męskich w Polsce Ikona Matki Bożej Częstochowskiej przybyła w piątek 17 kwietnia 2015 r. do diecezji świdnickiej. Ikonę ofiarował zakonnikom Sługa Boży Kardynał Stefan Wyszyński w 1963 roku, prosząc, by odbyła ona pielgrzymkę po domach zakonnych. Peregrynacja sprzed 50 laty była okazją do modlitwy za odbywający się wówczas Sobór i przemiany w życiu konsekrowanym, które się wówczas dokonywały a także przygotowaniem do Millenium Chrztu Polski.

Powtarzana po półwieczu pielgrzymka ma pomóc zakonnikom w duchowym przygotowaniu do nowej ewangelizacji, a także w odrodzeniu osobistej wiary w kontekście współczesnych wyzwań.

Ks. Piotr Cieplak MS z sekretariatu KWPZM przywiózł Obraz do klasztoru redemptorystów w Bardzie. Tam oczekiwało na niego ponad 25 zakonników z terenu całej diecezji świdnickiej, a także siostry zakonne i wierni przybyli do sanktuarium Matki Bożej Strażniczki Wiary Świętej.

W bardzkiej bazylice Ikonę Jasnogórską przywitał o. Mieczysław Babraj CSsR, przełożony tamtejszej wspólnoty redemptorystów. Następnie została odprawiona Msza św., której przewodniczył i

homilię wygłosił Wikariusz Prowincjała Prowincji Warszawskiej Redemptorystów o. Dariusz Paszyński.



Po Mszy św. w uroczystej procesji Obraz Matki Bożej przeniesiono do kaplicy braci postulantów, gdzie przełożony wspólnoty redemptorystów, klęcząc przed kopią cudownego Wizerunku, odmówił akt oddania się Matce Bożej.

Następnie wszyscy obecni zakonnicy zostali zaproszeni do refektarza na skromny poczęstunek.

Kopia Ikony Jasnogórskiej będzie gościła w klasztorze redemptorystów w Bardzie do 19 kwietnia. W niedzielę o godz. 17.00 zostanie przekazana wspólnocie franciszkanów z Kłodzka. o. Mieczysław Babraj CSsR, Bardo Za: www.redemptor.pl

NA JASNEJ GÓRZE TAKŻE ZAKONNE SYMPOZJUM

Symposium z okazji Roku Życia Konsekrowanego odbyło we wtorek, 14 kwietnia na Jasnej Górze. W Symposium uczestniczyli paulini z Polski, a także z Węgier, ze Słowacji, z Anglii i z Czech. Obecni byli również seminarzyści z WSD w Krakowie na Skałce. Tematem spotkania są słowa: 'Charyzmat a misja'.

„Dzisiaj na Jasnej Górze spotykają się paulini, żeby w duchu paschalnym zmartwychwstania przeżywać ten czas, jako czas, który pomaga im w rozeznaniu charyzmatu i misji, chociaż wszystko jest określone w naszych konstytucjach, i jest Jezus, który jest sensem, wzorem i motywem dla naszego charyzmatu i dla naszej misji, jednak wciąż widzimy, jak bardzo potrzebujemy odnajdywać, odkopywać, odświeżać to, co nazywamy charyzmatem i misją dla naszej piękniejszej, gorliwszej, bardziej dynamicznej posługi w Kościele, i w naszych placówkach w Polsce i za granicą – wyjaśnia o. Mariusz Tabulski, definitor generalny Zakonu Paulinów – Potrzebujemy takich spotkań jak dzisiejsze, żeby trochę intelektualnie nad tym się zastano-

wić, porozwagać. Ten blask prawdy zawsze ożywia ducha”.

„To jest najlepsze miejsce na Symposium – stwierdza definitor – Oprócz tego, że nasz klasztor na Jasnej Górze nazywany jest 'klasztorem matką', ze względu też na obecność Matki Bożej, to to miejsce jest też pewnego rodzaju symbolem”.



Symposium rozpoczęła Msza św. o godz. 8.00 w Kaplicy Cudownego Obrazu. Eucharystii przewodniczył bp Łukasz Buzun, paulin, biskup pomocniczy diec. kaliskiej. Słowa powitania skierował o. Michał Łukoszek, wikariusz generalny Zakonu Paulinów.

„Co my możemy dać drugiemu człowiekowi, jeśli mówimy dziś o misji? Czym się możemy podzielić? Jak możemy budować Królestwo Boże w drugiej osobie, na drodze, na której Bóg nas stawia, jeśli sami naszej wiary nie przeżywamy, jeśli nie doświadczamy jej skarbu?” – pytał w homilii bp Łukasz Buzun.

„Ta bliskość z Chrystusem na co dzień, ten sposób na życie z wiary, na bycie świadkiem, do tego konieczne jest bycie człowiekiem modlitwy. Praca, modlitwa, to sprawia, że my jednoczymy się z Panem, i nie dla siebie tą jedność przeżywamy, ale przeżywamy ją dla ludu Bożego, dla całego mistycznego ciała Chrystusa, dla Kościoła. Nie żyjemy dla siebie, nie umieramy dla siebie, jak mówi św. Paweł, ale nasze życie jest życiem dla Pana, dla drugiego człowieka. Jeśli nie żyjemy prawdami wiary, to nie dajemy mocy temu, co głosimy, i to nie trafi do drugiej osoby, nie trafi do innych i nie będzie miało znaczenia właściwego tym prawdom, bo przecież jesteśmy w tej misji przemiennikami tego zamysłu Bożego wobec drugih osób, bo przecież Chrystus

chce przejawiać przez nas swoje życie. A wielki jest głód Ducha w świecie. Ludzie poszukują ciepła i światła Bożego na różne sposoby, w różnych miejscach, tam, gdzie jesteśmy postawieni” – podkreślił biskup.

Podczas Sympozjum w Kaplicy Różańcowej głos zabiorą: o. Arnold Chrapkowski, generał Zakonu Paulinów – wprowadzenie; ks. prof. dr hab. Józef Krzywda – ‘Formacja zakonników w perspektywie życia osobistego, wspólnotowego i apostołskiego’; o.

Grzegorz Prus – ‘O paulińskim charyzmacie. Szkic historyczny’; o. Mateusz Hinc – ‘Współczesne zagrożenia dla życia zakonnego’; mgr Piotr Wysocki – ‘Życie konsekrowane. Co, jak i komu komunikować?’.

Po południu obył się panel dyskusyjny, który poprowadził o. Krzysztof Wendlik. Temat, to: Tożsamość zakonna paulina a posługa duszpasterska. W dyskusji uczestniczyli : o. bp Łukasz Buzun; o. Piotr Duś,

provinciał Niemieckiej Prowincji Zakonu Paulinów; mgr Grzegorz Górny; o. Barnabás Balla z klasztoru Pálósszentkút oraz o. Bátor Botond, quasi-prowincjał Zakonu Paulinów na Węgrzech.

Podsumowania Sympozjum dokonał o. Michał Łukoszek, wikariusz generalny Zakonu Paulinów. o. Stanisław Tomoń

Za: www.jasnagóra.com

WARSZAWSCY KAPUCYNI WYBRALI PROWINCJAŁA - O. ANDRZEJA KIEJZĘ

15.04.2015 r. od samego rana braciom zgromadzonym na kapitule prowincjalnej towarzyszyły ogromne emocje. Działo się tak z dwóch powodów. Może jednak należy zacząć od początku? Po porannej medytacji bracia rozpoczęli sprawowanie Eucharystii. Przewodniczył jej br. Sławomir Siczek, delegat prowincjała w Gabonie, a kazanie wygłosił br. Ryszard Zieliński, kustosz Kustodii Szwecji. W kilku słowach podzielił się swoim doświadczeniem odkrywania coraz to nowych elementów duchowości św. Franciszka. Poszukiwanie Boga, poszukiwanie Prawdy, to jest coś w co warto zainwestować swój wysiłek.

Przedpołudniowa sesja kapituły – pierwsze źródło dodatkowych emocji – dotyczyła dyskusji nad sprawozdaniami ministra prowincjalnego, br. Andrzeja Kiejzy oraz ekonoma prowincjalnego, br. Zdzisława Tokarczyka, które zostały przedstawione wczoraj. Po przedstawieniu wielu pytań, wątpliwości, wniosków oraz wysłuchaniu odpowiedzi bracia zakończyli tę część kapituły. Pozostały czas przed obiadem został poświęcony na przemówienia gości kapituły, czyli br. Augusta Koyen’a – prowincjała flandryjsko-belgijskiego, br. Paula Coleman’a – prowincjała z Wielkiej Brytanii oraz br. Hugo Estuardo Quezada Foronda – kustosza Kustodii Salwador-Gwatemala-Honduras.

Po południu emocje były jeszcze większe, ponieważ kapituła podjęła się wyboru ministra prowincjalnego oraz rady prowincjalnej. Ostateczny wynik wyborów jest następujący:



Minister prowincjalny – br. Andrzej Kiejza
Wikariusz prowincjalny – br. Andrzej Baran
II radny – br. Jarosław Kubera
III radny – br. Michał Deja
IV radny – br. Adam Michalski

Wszystkim braciom wybranym w dzisiejszym głosowaniu życzymy światła Ducha Świętego, aby powierzone im na trzy lata zadania wykonywali zawsze zgodnie z najświętszą wolą Bożą.

Dzień zakończył się wspólną, braterską rekreacją, tym razem z radością pomnożoną przez wybór nowych władz Warszawskiej Prowincji. br. Piotr Krawczyk OFMCap. Za: www.kapucyni.pl

O. KRZYSZTOF SWÓŁ PROWINCJAŁEM ZMARTWYCHWSTAŃCÓW

Zmartwychwstańcy Prowincji Polskiej dokonali wyboru nowego zarządu prowincjalnego. Na urząd prowincjała został wybrany o. Krzysztof Swół CR, zaś na urząd wikariusza prowincjalnego został wybrany o. Rafał Golina CR.

Ojciec Krzysztof Swół urodził się 13 grudnia 1967 roku w Krakowie. Pochodzi z parafii p.w. Zmartwychwstania Pańskiego w dzielnicy Wola Duchacka, w której pracują zmartwychwstańcy. Po ukończeniu Liceum Elektrotechnicznego w Krakowie, wstąpił do nowicjatu zmartwychwstańców w roku 1987. Studiował w Instytucie Teologicznym Księży Misjonarzy w Krakowie i 12 maja

1994 roku, przez posługę bpa Maximiliana Aicherna OSB z Linzu, otrzymał święcenia kapłańskie.



Pracował jako wikariusz w Bytomiu i w Poznaniu, a następnie był duszpasterzem powołań z rezydencją w Centrum Powołaniowym „Emaus” w Mszanie Górnej. W roku 2005 został proboszczem parafii p.w. Zmartwychwstania Pańskiego w Gdańsku-Wrzeszczu i rektorem Archidiecezjalnego Sanktuarium Miłosierdzia Bożego tamże. 1 września 2014 roku został rektorem WSD Zmartwychwstańców w Krakowie.

Ojciec Rafał Golina CR (urodzony 1967, wyświęcony 1993) pełnił dotychczas urząd mistrza nowicjuszy.

Nowy prowincjał obejmie urząd 31 maja 2015 roku na okres trzech lat.

O. Wiesław Śpiewak CR

M. AURELIA T. NOWAK PRZEŁOŻONĄ GENERALNĄ ZGROMADZENIA SIÓSTR NAJSW. DUSZY CHRYSYTA PANA



Trwają obrady XI Kapituły Generalnej Zgromadzenia Sióstr Najsw. Duszy Chrystusa Pana. Dnia 14 kwietnia 2015 r. została wybrana na Przełożoną Generalną na drugą kadencję M. Aurelia Teresa Nowak. M. Aurelia urodziła się 5 lipca 1963 w Kolbuszowej. Do Zgromadzenia wstąpiła w roku 1979. Ukończyła studia na Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie (obecnie Papieski Uniwersytet Jana Pawła II). Przez wiele lat pełniła posługę formatorki w Zgromadzeniu. Przełożoną generalną po raz pierwszy została w roku 2009.

Zgromadzenie Sióstr Duszy Chrystusowej istnieje 66 lat. Zostało założone przez Służebnicę Bożą Matkę Paulę Zofię Tajber. Jego zadaniem jest szerzenie kultu Najsw. Duszy Chrystusa Pana oraz troska o dusze ludzkie. Siostry pracują w Polsce, USA i Kamerunie. M. Aurelia jest piątą przełożoną generalną w Zgromadzeniu.

s. Bogna Młynarz

70 KARMELITÓW NA REKOLEKCJACH

Polscy karmelici bosci z krakowskiej i warszawskiej prowincji zakonnej, pracujący w Ojczyźnie, na Białorusi, Łotwie i Słowacji, a nadto w Niemczech, w Stanach Zjednoczonych i we Włoszech, zgromadzili się w dniach 13-18 kwietnia Karmelitańskim Domu Rekolekcyjnym w Wadowicach, aby w Roku Jubileuszowym Pięćsetlecia Narodzin św. Teresy od Jezusa i Roku Życia Konsekrowanego odnowić się duchowo poprzez uczestnictwo w rekolekcjach zakonnych.

Przewodniczył im o. Albert Wach, definitor generalny zakonu z Rzymu, a tematyka refleksji dotyczyła cnót chrześcijańskich. Arystotelesowska definicja cnoty, jako stałej zdolności czynienia dobra („habitus operativus bonus”), przejęta przez św. Tomasza z Akwinu, została przez rekolekcyjnistę ubogacona myślą terezańską.

Wszak – jak przypominał on na samym początku nauk rekolekcyjnych – św. Teresa od Jezusa w swoich pismach aż 375 razy używa rzeczownika „cnota” i 45 razy przymiotnika „cnotliwy”, nie licząc nazw poszczególnych cnót.



Rekolekcje były także czasem intensywnej modlitwy i okazją do zacieśnienia bliższych relacji pomiędzy zakonnikami obu polskich prowincji karmelitańskich. Od podziału prowincji ogólnopolskiej na dwie provin-

cje niezależne, tj. krakowską i warszawską, upłynęło już bowiem 22 lata, a więc wyrosło nowe pokolenie współbraci w powołaniu. Na rozpoczęcie i na zakończenie rekolekcji przybył także przełożony prowincjalny z Krakowa, o. Tadeusz Florek. Natomiast prowincja z Warszawy reprezentował o. Jakub Kamiński, radny prowincjalny. W trakcie trwania rekolekcji celebrowano także srebrny jubileusz profesji br. Tadeusza Stanewicza z Gorzędzkiej k. Gdańska, co było okazją do odnowienia ślubów zakonnych i braterskiej agapy na zakończenie rekolekcji.

Druga tura rekolekcji prowincjalnych dla zakonników, którzy nie mogli przybyć teraz, odbędzie się w dniach 31 sierpnia – 5 września, także w Wadowicach. *o. dr hab. Szczepan T. Praśkiewicz OCD*

EWANGELIZACJA NA RYNKU W CHEŁMNIE

Wezwanie Ojca Świętego Franciszka skierowane do osób konsekrowanych i zasiane jesienią ubiegłego roku poprzez ogłoszenie Roku Życia Konsekrowanego, wykiełkowało i zaowocowało między innymi radosnym spotkaniem ewangelizacyjnym na rynku chełmińskim. Wiosenna ekspansja Sióstr Miłosierdzia i Księżki Misjonarzy Św. Wincentego a Paulo miała na celu uwielbienie i wychwalanie Boga za dar życia, wiary i powołania. Warto zaznaczyć, że była to niedziela Miłosierdzia Bożego.



Wdzięczność wyraziliśmy w śpiewach, tańcach i wspólnej modlitwie. W czasie radosnej ewangelizacji dziękowaliśmy Bogu za przeszłość, historię Zgromadzenia i jego dzieła, poprzez które heroicznie służyły potrzebującym nasze poprzedniczki. Dziękowaliśmy za charyzmat i duchowość Św. Wincentego – Mistyka Miłosierdzia, Ojca Ubogich oraz za Założycielkę Św. Matkę Ludwikę de Marillac

Aktywnie i chętnie w dziękczynienie włączyła się młodzież z Wolontariatu ze Świecia, która odwiedza naszych podopiecznych w Domu Pomocy Społecznej odgrywając pantomimę pt.: „Jezus żyje!” Matce Najświętszej dziękowaliśmy za wyznanie miłości do Zgromadzenia podczas objawień w Domu Macierzystym na Rue du Bac w Paryżu, które zaowocowało darem – Cudownego Medalika. Każdy mógł otrzymać taki Medalik, aby nosić go z wiarą i ufnością dla wyproszenia potrzebnych łask. Na zakończenie z zebranymi wokół nas ludźmi odśpiewaliśmy Koronkę do Bożego Miłosierdzia w intencji całego świata, mieszkańców Chełmna, parafian, a szczególnie rodzin. Następne ewangelizacje planowane są w wybrane niedziele w różnych placówkach naszej Prowincji, gdzie posługują Szarytki.

Siostry Szarytki

RELIKWIE ŚWIĘTYCH W SZPITALU

W niedzielę 12 kwietnia br. w Powiatowym Szpitalu w Chrzanowie, w Uroczystość Miłosierdzia Bożego odbyło się uroczyste wprowadzenie relikwii św. Siostry Faustyny i św. Jana Pawła II. Podczas Mszy Świętej pod przewodnictwem ks. prowincjała Piotra Filasa, która była odprawiona w kaplicy szpitalnej pod wezwaniem Miłosierdnego Jezusa, ksiądz prowincjał poświęcił relikwiarze i wygłosił kazanie.



Od tego dnia, już na stałe, relikwie tych świętych patronów kaplicy zostały umieszczone w ołtarzu, aby jeszcze bardziej mobilizowały do modlitwy i kultu tych wielkich Świętych. W uroczystościach wzięli

udział również zaproszeni księża: ks. superior Piotr Stawarz, ks. proboszcz Grzegorz Pieróg (z parafii Matki Bożej Różańcowej w Chrzanowie), ks. proboszcz Zdzisław Balon (z parafii św. Jana Chrzyciela, Chrzanów-Kościelec), ks. Tadeusz Sołtys SDS i kapelani szpitala. Po Mszy św. dyrektor szpitala dr. Krzysztof Kłós podziękował ks. prowincjałowi za wprowadzenie relikwii i poświęcenie relikwiarzy oraz wszystkim, którzy się do tego przyczynili. Podczas uroczystości śpiewał chór Milenium z Trzebini. Po uroczystościach ks. Edward Toman zaprosił wszystkich na poczęstunek.

Za: www.sds.pl

ZAKONNE „FENIKSY” 2015

Nagrodą Główną Stowarzyszenia Wydawców Katolickich FENIKS 2015 został uhonorowany o. Bazyli Degórski, paulin, prokurator generalny Zakonu Paulinów przy Stolicy Apostolskiej.

Uroczysta gala wręczenia nagród FENIKS 2015 odbyła się w sobotę, 18 kwietnia w Bazylice Najświętszego Serca Jezusowego na warszawskiej Pradze. Laureatów nagrody FENIKS Stowarzyszenia Wydawców Katolickich zaprezentowano podczas uroczystego otwarcia XXI Targów Wydawców Katolickich w Warszawie w czwartek, 16 kwietnia.

Nagrodę główną otrzymały trzy osoby: - kard. Gianfranco Ravasi, przewodniczący Papieskiej Rady Kultury; - kard. Gerhard Ludwig Müller, prefekt Kongregacji Nauki Wiary oraz o. Bazyli Degórski, prokurator generalny Zakonu Paulinów przy Stolicy Apostolskiej.

Feniks specjalny przyznano Encyklopedii Katolickiej.

Nagroda FENIKS 2015 została przyznana o. Bazylemu Degórskiemu za wybitne dokonania w dziedzinie patrologii, teologii dogmatycznej, antropologii patrystycznej. Sytuują się one na najwyższym światowym poziomie, co potwierdza powierzenie badaczowi krytyczne wydanie pism historycznych i hagiograficznych w prestiżowym cyklu dzieł wszystkich św. Hieronima. Uczony jest znawcą dziejów monastycyzmu starożytnego, specjalizuje się również w paleografii i kodykologii łacińskiej. Jego prace nad tradycją rękopiśmienną „Żywota św. Pawła Pustelnika”, jak też innych żywotów napisanych przez św. Hieronima, opracowywanie tych tekstów, ich przekłady na język polski i włoski oraz liczne studia nad nimi – stanowią imponujący dorobek, godny najwyższych pochwał i wy-

różnień. Rozsławiający przy tym imię polskiej, w węższym sensie, zakonnej kultury humanistycznej.

W tym roku zostały także przyznane dwa Małe Feniksy Specjalne dla Wyższej Szkoły SKSiM i dla Salezjańskiej Organizacji Europa Północno-Środkowa za wdrażanie wartości katolickich w dziedzinie wychowania poprzez szkoły promujące te wartości. WSKSiM przygotowuje redaktorów na bazie katolickiej i patriotycznej – powiedział ks. Roman Szpakowski.



W imieniu WSKSiM nagrodę odebrał jej rektor o. dr Zdzisław Kłafka CSsR z grupą studentów. „Ten Mały FENIKS 2015 może jest symbolem: że wszyscy pracujemy, niejako spalając się, służąc, aby nowe pokolenie zmartwychwstawało. Dziękujemy Kapitulie, za przyznanie tej nagrody, którą przyjmujemy z pokorą i wielką wdzięcznością” – mówił o. Zdzisław Kłafka CSsR.

Za: www.jasnagora.com oraz www.radiomaryja.pl

KOLEJNY ETAP PROCESU Ś.L.B. S. TERESY MARCHOCKIEJ

W klimacie paschalnej radości, życząc obfitości darów Zmartwychwstałego Pana, informuję, że 24 kwietnia 2015 r., o godz. 9.00, w kaplicy Arcybiskupów Krakowskich przy ul. Franciszkańskiej 3 w Krakowie, J. Em. Ks. Kard. Stanisław Dziwisz, arcybiskup metropolita krakowski, dokona zamknięcia

fazy diecezjalnej procesu beatyfikacyjnego Służebnicy Bożej Teresy od Jezusa (Mariany Marchockiej), karmelitanki bosej.

Tego samego dnia, o godz. 11.00 w kościele klasztornym Sióstr Karmelitanek Bosych przy ul. Kopernika 44, ks. Andrzej Scaंबर, kierownik Referatu Spraw Kanonizacyjnych Krakowskiej Kurii Metropolitalnej, będzie przewodniczył Mszy św. o beatyfikację Służebnicy Bożej, podczas której homilię wygłosi o. Tadeusz Florek OCD, prowincjał

Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitanek Bosych.

Marianna Marchocka urodziła się w 1603 r. w Stróżach k. Zakliczyna. W 1620 r. wstąpiła do klasztoru Karmelitanek Bosych w Krakowie, gdzie otrzymała imię Teresa od Jezusa. Po okresie formacji i złożeniu ślubów, została mistrzynią nowicjatu, następnie przeoryszą i fundatorką klasztoru we Lwowie, a potem w Warszawie. Do-

świadczyła głębokich przeżyć duchowych i jest autorką „Autobiografii mistycznej” i innych pism duchowych (wydanych krytycznie przez Cz. Gila, Kraków 2010), do dziś przyciągających uwagę teologów duchowości i mistyki chrześcijańskiej. Jej biogram, jako pierwszej kobiety, pojawia się w „Słowniku polskich teologów katolickich”. Służebnica Boża zmarła w opinii świętości w Warszawie w 1652 r. Starania o jej beatyfikację, udaremniane na skutek zaborów i wojen, rozpoczęto formalnie w archidiecezji krakowskiej 21 grudnia 2007 roku. Akta dochodzenia diecezjalnego, które zostanie zamknięte 24 kwietnia br., zostaną przekazane Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie.



Podobnie jak urodzona 500 lat temu św. Teresa od Jezusa z Awila, ta polska Teresa od Jezusa, dzisiejszemu, często zagubionemu w wirze świata człowiekowi, goniącemu za dobrobytem materialnym i wyzutom z wartości duchowych, przypomina i ofiaruje przesłanie Karmelu, ukierunkowane na głębię i na nadprzyrodzoność. Pociąga i urzeka wiele osób, które gromadzi wokół siebie i wprowadza je na drogę ewangelicznej doskonałości, co nie może nie napawać nas radością.

Dziękując wszystkim za wspieranie dotychczasowych prac procesowych, ośmielam się prosić o omadlanie kolejnej, tj. rzymskiej fazy procesu Służebnicy Bożej – polskiej Teresy od Jezusa.

Wadowice, Oktawa Wielkanocy 2015
dr hab. Szczepan T. Prażkiewicz OCD

ZAKONNI MISTRZOWIE TENISA

Franciszkanin Marcin Guzik został po raz kolejny wicemistrzem Polski w tenisie stołowym podczas turnieju XXV Mistrzostw Polski Księży w tenisie stołowym, które odbyły się w dniach 8-10 kwietnia b.r. w Szczepieszynie.



Wzięło w nich udział 24 kapłanów z całej Polski. Wśród uczestników turnieju znaleźli się dwaj franciszkanie: br. Marcin Guzik z Krakowa i o. Roman Janusz z Legnicy.

Br. Marcin po raz kolejny zaliczył bardzo udany występ i powtórzył sukces z ubiegłego roku zdobywając wicemistrzostwo Polski w swojej kategorii wiekowej (1970-79). Warto dodać że spośród zakonników O. Antoni Paździorko (CSsR) został mistrzem Polski w kategorii wiekowej 1955-58.

Turniej jak zawsze przebiegał w bardzo miłej i sympatycznej atmosferze. Kapłani spotykali się nie tylko przy stole pingpongowym, ale także przy stole eucharystycznym sprawując Mszę Św., a wieczorami spędzając czas na wspólnej rekreacji.

Należy dodać, że poziom sportowy zawodów z roku na rok jest coraz wyższy. Tenis stołowy to dyscyplina bardzo popularna wśród kapłanów. Motywuje do aktywności ruchowej i jest czynnikiem integrującym środowisko dla tych, których łączy sportowa pasja.

Za: www.franciszkanie.pl

Refleksja tygodnia

„JESTEŚCIE PRAWDZIWIAMI OJCAMI, PRAWDZIWIAMI MATKAMI”

Przemówienie papieża Franciszka do uczestników Kongresu Wychowawców Osób Konsekwanych w Rzymie

Drodzy Bracia i Siostry, dzień dobry, powiedział mi [Kardynał Prefekt] ilu was jest, a ja mu odpowiedziałem: „Przy niedostatku powołań, jaki istnieje, zda się, że jest więcej formatorów niż formowanych!” To jest problem! Trzeba prosić Pana i robić wszystko, żeby były powołania!

Dziękuję Kardynałowi Braz de Aviz za słowa, jakie do mnie skierował w imieniu wszystkich obecnych. Dziękuję także Sekretarzowi i innym współpracownikom, którzy przygotowali ten Kongres,

pierwszy na tym poziomie, jaki się obchodzi w Kościele, i to właśnie w Roku poświęconym Życiu Konsekwanemu, przy udziale formatorów i formatorek wielu instytutów z różnych stron świata.

Pragnąłem się z wami spotkać, ze względu na to, kim jesteście i co reprezentujecie jako wychowawcy i formatorzy, a także ponieważ za każdym z was dostrzegam waszych i naszych młodych, bohaterów terażniejszości przeżywanej z pasją, i promotorów przyszłości ożywianej przez nadzieję; młodych, którzy – pociągnięci przez

miłość Bożą – szukają w Kościele dróg do przyjęcia tej miłości we własnym życiu. Czują, że oni są tutaj obecni i myślę o nich serdecznie.

Widząc waszą liczbę nie wydaje się, że przeżywamy kryzys powołaniowy! Lecz w rzeczywistości obserwujemy niewątpliwy spadek ilościowy, co czyni zadanie formacyjne jeszcze bardziej nagłym, by formacja kształtowała naprawdę serce Jezusa w sercu młodych tak, aby mieli te same uczucia (por. *Flp 2,5; Vita consecrata*, 65). Jestem również przekonany, że nie ma kryzysu powołaniowego tam, gdzie osoby konsekrowane są zdolne przekazywać – poprzez własne świadectwo – piękno konsekracji. I to świadectwo jest płodne. Jeśli nie ma świadectwa, jeśli nie ma spójności, nie będzie powołań. Jesteście powołani do takiego świadectwa. To jest wasze posługiwanie, wasza misja. Nie jesteście tylko „mistrzami”; jesteście przede wszystkim świadkami naśladowania Chrystusa według waszego specyficznego charyzmatu. Można to osiągnąć, jeśli każdego dnia na nowo odkrywa się z radością, że jest się uczniem Jezusa. Stąd bierze się także wymóg stałej troski o własną formację osobistą, rozpoczynając od mocnej przyjaźni z jedynym Mistrzem. W tych dniach Zmartwychwstania, słowem, które często rozbrzmiewa w modlitwie jest „Galilea”, „tam, gdzie wszystko się zaczęło”, mówi Piotr w swoim pierwszym przemówieniu. Rzeczy dokonały się w Jerozolimie, ale rozpoczęły się w Galilei. Również nasze życie zaczęło się w jakiejś Galilei: każdy z nas przeżył doświadczenie Galilei, spotkania z Panem, takiego spotkania, którego się nie zapomina, lecz wielokrotnie zostaje przykryte przez rzeczy, pracę, niepokoje, a także przez grzechy i światowość. By dawać świadectwo trzeba często pielgrzymować do własnej Galilei, przywoływać na pamięć tamto spotkanie, tamten zachwyty, i od tego zaczynać na nowo. Lecz jeśli nie idzie się tą drogą pamięci, istnieje niebezpieczeństwo pozostania tam, gdzie się jest, i do tego istnieje niebezpieczeństwo niewiedzy *dlaczego* tam się jest. Taka jest dyscyplina dla tych, którzy chcą dawać świadectwo: wracać do swojej Galilei, gdzie spotkałem Pana; do tego pierwszego zachwyty.

Życie konsekrowane jest piękne, jest jednym z najcenniejszych skarbów Kościoła, zakorzenionym w powołaniu chrzcielnym. Jest zatem czymś pięknym być formatorem życia konsekrowanego, ponieważ jest to przywilej uczestniczenia w dziele Ojca, który formuje serce Syna w tych, których powołał Duch. Czasami można odczuwać tę służbę jako ciężar, jakby nas odsuwała od czegoś ważniejszego. Ale to jest złudzenie, to jest pokusa. Misja jest ważna, lecz tak samo ważna jest formacja do misji, formacja do pasji dla orędzia, formacja do tej pasji, która każe iść wszędzie, na każde peryferie, aby głosić wszystkim miłość Jezusa Chrystusa, zwłaszcza tym, co są daleko; opowiadać tę miłość małym i ubogim, i pozwolić się również ewangelizować przez nich. To wszystko domaga się solidnych podstaw, takiej chrześcijańskiej struktury osobowości, jaką dzisiaj same rodziny rzadko potrafią dać. I to zwiększa waszą odpowiedzialność.

Jedną z charakterystyk formatora jest posiadanie serca wielkiego dla młodych, aby formować w nich serca wielkie, zdolne przyjąć wszystkich, serca bogate w miłosierdzie, pełne czułości. Wy nie jesteście tylko przyjaciółmi i towarzyszami życia konsekrowanego tych, którzy zostali wam powierzeni, ale jesteście prawdziwymi ojcami, prawdziwymi matkami, zdolnymi do stawiania im maksymalnych wymagań, ale i do maksymalnego dawania się im. Począć życie, zrodzić życie zakonne: to jest możliwe wyłącznie przez miłość, miłość ojców i matek. Nie jest prawdą, że młodzi dzisiaj są przeciętni i małoduszni; lecz potrzebują doświadczyć, że „większym błogosławieństwem jest dawać, aniżeli otrzymywać!” (*Dz 20,35*), że jest wielka wolność w życiu posłuszeństwem, wielka płodność w dziewiczym sercu, wielkie bogactwo w nieposiadaniu niczego. Stąd konieczność bycia miłośniczymi uważnymi na drogę życia każdego oraz

ewangelicznie wymagającymi na każdym etapie drogi formacyjnej, poczynając od rozeznania powołaniowego, aby ewentualny kryzys ilościowy nie wywołał znacznie poważniejszego kryzysu jakościowego. I tu leży niebezpieczeństwo. Rozeznanie powołaniowe jest ważne: wszyscy, wszystkie osoby, które znają się na osobowości ludzkiej – psychologowie, ojcowie duchowni, matki duchowne – mówią nam, że młodzi, którzy podświadomie odczuwają w sobie coś niezrównoważonego albo jakiś problem niezrównoważenia czy dewiacji, podświadomie szukają silnych struktur, które by ich chroniły, żeby mogli się schronić. Tutaj jest rola rozeznania: umieć powiedzieć nie. Ale nie wyrzucać, nie, nie. Ja ci towarzyszę, idź, idź, idź... Tak jak się towarzyszy przy wchodzeniu, towarzyszyć także przy odchodzeniu, aby on czy ona znaleźli drogę w życiu, dzięki koniecznej pomocy. Nie chodzi o tę obronę, która jest chlebem na dzisiaj i głodem na jutro.



Kryzys jakościowy... Nie wiem, czy jest napisane, ale teraz przychodzi mi na myśl: zobaczyć jakość wielu, wielu osób konsekrowanych... Wczoraj na obiedzie była grupka kapłanów, świętujących 60. rocznicę święceń kapłańskich: jakaż mądrość starców... Niektórzy są nieco..., ale większość starszych posiada mądrość! Siostry zakonne, wstające każdego dnia do pracy, siostry zakonne w szpitalu, będące „lekarkami w człowieczeństwie”: jakże wiele musimy się nauczyć od tej konsekracji przez lata i lata!... A potem umierają. Siostry zakonne na misjach, konsekrowani misjonarze, którzy jadą tam i umierają tam... Patrzeć na starszych! I nie tylko patrzeć: pójść do nich w odwiedziny, bo czwarte przykazanie liczy się także w życiu zakonnym i dotyczy naszych starszych zakonników. Również oni, dla danego instytucji zakonnej, są jakąś „Galileą”, ponieważ w nich znajdujemy Pana, który mówi do nas dzisiaj. Jak dobrze robi młodym, gdy zostaną do nich posłani, gdy się zbliżą do tych starszych konsekrowanych, mądrych: jakże dobrze im to robi! Albowiem młodzi mają wycucie do odkrywania autentyczności: to robi dobrze.

Formacja początkowa, owo rozeznanie, jest pierwszym krokiem procesu, który ma trwać całe życie i młody jest formowany do wolności pokornej i inteligentnej, by pozwolić się wychowywać przez Boga Ojca w każdym dniu życia, w każdym wieku, zarówno w realizacji misji, jak i w braterstwie, zarówno w działaniu, jak i w kontemplacji.

Dziękuję, drodzy formatorzy i formatorki, za waszą służbę pokorną i nienarzucającą się, za czas poświęcony na słuchanie – apostołat „ucha”, wysłuchania – za czas ofiarowany na towarzyszenie i na troskę o każdego waszego młodego. Bóg ma pewną cnotę – jeśli można mówić o cnotcie Boga – pewną jakość, o której nie mówi się zbyt wiele: jest to cierpliwość. On jest cierpliwy. Bóg umie czekać.

Także wy, nauczcie się tego, nauczcie się postawy cierpliwości, jaka wielokrotnie jest po trosze męczeństwem: czekać... I kiedy nadojdzie cię pokusa niecierpliwości, zatrzymaj się; albo ciekawości... Myślę o św. Teresie od Dzieciątka Jezus, kiedy jakaś nowicjuszka zaczynała opowiadać jakąś historię, a ona chciała wiedzieć jak się ta historia zakończyła, ale nowicjuszka poszła w swej opowieści w inną stronę, św. Teresa nigdy nic nie mówiła, czekała. Cierpliwość jest jedną z cnót formatorów. Towarzyszyć: w tej misji nie należy oszczędzać ani czasu, ani sił. I nie trzeba się zniechęcać, gdy rezultaty nie odpowiadają oczekiwaniom. To bolesne, gdy przychodzi jakiś chłopak, jakaś dziewczyna, po trzech, czterech latach, i mówi: „Nie czuję tego. Znalazłem inną miłość, która nie jest przeciwko Bogu, Ale nie mogę dłużej: odchodzę”. To jest trudne. Lecz to jest wasze męczeństwo. I właśnie niepowodzenia, te niepowodzenia z punktu widzenia formatora mogą wspierać proces formacji ciągłej formatora. I jeśli czasami możecie mieć wrażenie, że wasza praca nie jest

dostatecznie doceniana, wiedźcie, że Jezus idzie za wami z miłością, a cały Kościół jest wam wdzięczny. I pozostając w tym pięknie życia konsekrowanego: niektórzy mówią, że życie konsekrowane jest rajem na ziemi. Nie. Co najwyżej czyśćcem! Ale trzeba iść naprzód, iść naprzód z radością.

Życzę wam, byście waszą posługę przeżywali z radością i we wdzięczności, z pewnością, iż nie ma nic piękniejszego w życiu od przynależenia na zawsze i całym sercem do Boga, oraz poświęcenia życia w służbie braciom.

I proszę was: módlcie się łaskawie za mnie, aby Bóg dał mi choć odrobinę tej cnoty, jaką On ma: cierpliwości.

Sobota, 11 kwietnia 2015

Tłumaczenie O. Wiesław Śpiewak CR

Wiadomości zagraniczne

PRZEOR TAIZÉ ZAPRASZA MŁODE OSOBY KONSEKROWANE

W dniu 14 kwietnia 2015 przeor wspólnoty w Taizé brat Alois wystosował do osób konsekrowanych z Polski list zapraszający do udziału w tygodniu poświęconym refleksji nad życiem konsekrowanym. Wspólnota w Taizé pragnie w lipcu gościć młode osoby konsekrowane (do 40 lat). Oto treść listu brata Aloisa:

Drodzy Bracia drogie Siostry, chciałbym najpierw powiedzieć Wam, jak bardzo my, bracia z Taize, czujemy się blisko związani z Wami i tymi wszystkimi, którzy są powierzeni waszej posłudze. Przybliży nas do siebie nasz wspólny wybór, by przez całe życie iść za Chrystusem we wspólnocie.

Jak już może wiecie, w roku 2015 świętujemy kilka ważnych dla naszej wspólnoty rocznic: setną rocznicę urodzin naszego założyciela, brata Rogera, 10 rocznicę jego śmierci i 75 rocznicę założenia naszej wspólnoty.

Chcemy przeżyć te rocznice w sposób, jaki był bliski bratu Rogerowi: nie patrzeć w przeszłość, lecz w przyszłość. Dlatego w sierpniu 2015 roku, podczas specjalnego spotkania młodych, będziemy zastanawiać się nad wyzwaniem, które dzisiaj nas przy-

nagla: w jaki sposób przyczynić się do tego, by na różnych płaszczyznach życia pogłębiała się solidarność między ludźmi, żyjącymi obok nas i daleko?



Na początku lata natomiast przygotowujemy spotkanie młodych mężczyzn i kobiet, którzy prowadzą życie konsekrowane w różnych zgromadzeniach zakonnych i monastycznych, przynależących do różnych wyznań chrześcijańskich. Będzie to tydzień wspólnej refleksji na temat powołania zakonnego dzisiaj.

Program tego spotkania jest już gotowy i jesteśmy bardzo wdzięczni, że przełożeni różnych zakonów, zgromadzeń i klasztorów potwierdzili swoje uczestnictwo, między innymi ojciec Nicolas, generał jezuitów,

ojciec Cadore, generał dominikanów, ojciec Marcellin, były przeor kartuzów, siostra Maria-Chiara, przełożona generalna Małych Siost Jezusa, matka Iakovi, opatka klasztoru prawosławnego w Grecji, archimandryta Savva Mażuko z Białorusi, siostra Pierrette, przełożona klasztoru w Grandchamp, brat Thomas Durr ze Wspólnoty Niosących Chrystusa i inni. Razem z nimi podejmiemy refleksję na temat powołania zakonnego dzisiaj. W programie będą także kręgi biblijne i różnego rodzaju spotkania tematyczne.

Wymiana myśli i doświadczeń będzie bogatsza, jeśli różne formy życia zakonnego i monastycznego będą reprezentowane na spotkaniu. Będziemy wdzięczni za przekazanie naszego zaproszenia siostram i braciom w wieku do około 40 lat, czy to we własnej wspólnocie, czy też w innych zaprzyjaźnionych wspólnotach.

Z radością wszystkich przy tej okazji ugościmy. Zapewniam Siostry i Braci o mojej serdecznej bliskości. Chrystus Zmartwychwstał!

Pełny program tygodniowego spotkania w Taize znajdą Czytelnicy Biuletynu na www.zyciezakonne.pl

KS. JÓZEF DĄBROWSKI, MICHALITA konsekrowany na biskupa w kanadyjskim London

Kościół w Kanadzie ma nowego Pasterza. Jest nim Polak, ks. Józef Dąbrowski ze zgromadzenia księży Michalitów.

W bazylice katedralnej w London w Prowincji Ontario odbyła się uroczysta konsekracja nowego biskupa. Mszę św. koncelebrował około 30 księży biskupów i ponad stu kapłanów. W uroczystościach uczestniczyli licznie przybyli wierni z diecezji London.

Pasterska posługa oznacza troskę o wspólne dobro diecezji, a w istocie o dobro Kościoła Powszechnego – zaznaczył podczas homilii ks. kard. Tomasz Collins. Metropolita Toronto dodał, że „Insygnia pasterskie są oznaką publicznej misji biskupa i jego odpowiedzialności za innych”.

– Biskup jest, więc poprzez Ducha Świętego pasterzem Kościoła Bożego i jego misja nie może być mierzona miarą świecką. To Bóg powierzył mu urząd pasterski, jaki biskup otrzymuje poprzez sakrę, co symbolizuje pastorał. Biskup wie także, że pomimo słabości, sam Bóg jest z nim w każdym dniu by umacniać go i prowadzić w odpowiedzialnym pełnieniu misji – powiedział ks. kard. Tomasz Collins.

Ks. kard. Tomasz Collins zwrócił uwagę, że posłudze biskupiej zawsze towarzyszyły różne wyzwania. Dziś w niektórych częściach Kościoła takimi wyzwaniami są krwawe prześladowania, a tych coraz częściej dopuszcza się Państwo Islamskie. Chrześcijanie, jako współcześni męczennicy, są wyrzucani ze swych domów – podkreślił ks. kard.

W naszej części świata te niebezpieczeństwa też są widoczne, tak, jak oczywista jest przemoc widoczna w innych rejonach Kościoła. Wartości ewangeliczne są dziś kwestionowane przez sekularystyczny świat. Wielu polityków neguje dziś wolność sumienia, tu w naszym kraju, w naszej prowincji. Prawo do życia nie jest zabezpieczone od momentu poczęcia do naturalnej śmierci. Zagrożona jest rodzina. Młodzi ludzie kończący studia zagrożeni są bezrobociem – podkreślił ks. kard. Tomasz Collins.



31 stycznia Papież Franciszek mianował polskiego mihalitę biskupem pomocniczym jednej z największych diecezji anglojęzycznych w Kanadzie. Ks. bp Józef Dąbrowski nie kryje swojej radości z nominacji.

– Nie spodziewałem się takiej nominacji, jestem zaskoczony, jestem wdzięczny, że otrzymałem taki zaszczyt. Chcę przede wszystkim pozdrowić wszystkich wiernych, którzy łączą się z nami duchowo. Chcę również pozdrowić tych, którzy nie mogli przybyć – moich parafian z Wysokiej Strzyżowskiej, moja rodzinę i tych wszystkich, którzy składali mi życzenia z całego świata, ale nie mogli przybyć, bo to jednak jest daleko. Jestem wdzięczny Bogu wybrał mnie i będę Mu służyć jak najlepiej – powiedział ks. bp Józef Dąbrowski. Za: www.radiomaryja.pl

NIEDZIELA MIŁOSIĘDZIA W PAPUI NOWEJ GWINEI

W niedzielę Miłosierdzia Bożego wszyscy parafianie z Kuli, Kindeg i okolicznych parafii z archidiecezji Mount Hagen (Papua Nowa Gwinea) przybyli do nowo powstającego sanktuarium w Rukus, parafia Kuli. Uroczystość zgromadziła ok. 2.000 wiernych.

Mszy świętej przewodniczył ordynariusz archidiecezji abp Douglas Young w asyście ks. Józefa Pękali CSMA, ks. Klementa Papy, ks. Roniego SVD i ks. Bogdana Świerczewskiego CSMA, proboszcza parafii w Kuli.

W uroczystości wzięły również udział siostry ze Zgromadzenia Ducha Świętego – werbistki, siostry ze Zgromadzenia Św.

Tereski, a także delegacje sióstr ze zgromadzeń zakonnych pracujących w Archidiecezji.



Ks. arcybiskup w kazaniu podkreślał potrzebę niesienia miłości przez konkretne

akty miłosierdzia tym, którzy utracili nadzieję. Mówił także o potrzebie sakramentu spowiedzi, w którym otrzymujemy szczególną łaskę przebaczenia od Miłosiernego Boga. Dziękował również wspólnocie Rukus i całej parafii Kuli za inicjatywę powstania sanktuarium Miłosierdzia Bożego. Jest to program Kościoła – podkreślił, gdyż 8 grudnia br. rozpocznie się nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia, ogłoszony przez papieża Franciszka, który będzie trwał do niedzieli Chrystusa Króla 2016 roku.

Mamy nadzieję, że przed rozpoczęciem Roku Jubileuszowego dokona się oficjalne poświęcenie tego pierwszego w archidiecezji Mount Hagen sanktuarium Bożego Miłosierdzia. *Bogdan Świerczewski CSMA*

Za: www.michalici.pl

FINAŁ REFORMY ŻEŃSKIEJ KONFERENCJI ZAKONNEJ W USA

Zakończyła się zarządzona przez Stolicę Apostolską reforma konferencji zrzeszającej liberalny i większościowy nurt żeńskich zgromadzeń zakonnych w USA – LCWR. 15 kwietnia opublikowany został wspólny raport końcowy w tej sprawie. Jego najważniejszym elementem jest zobowiązanie się zakonnice do niesprzeciwiania się nauczaniu Kościoła.

Głównym powodem reformy zarządzanej przed trzema laty przez Kongregację Nauki Wiary były bowiem odstępstwa od nauczania Kościoła w tak istotnych kwestiach jak aborcja, eutanazja, święcenia kobiet czy homoseksualizm. Zakonnicom zarzucano też uleganie nurtom gnostycznym. Reforma rozpoczęła się za pontyfikatu Benedykta XVI, kiedy prefektem Kongregacji Nauki Wiary był Amerykanin kard. William Levada. Papież Franciszek potwierdził przed dwoma laty potrzebę reform. Dziś rano przyjął przedstawicielki zakonnice na audiencji.

Jednym z elementów reformy była rewizja statutów konferencji, która dokonała się pod nadzorem delegatów Stolicy Apostolskiej. Potwierdzono w nich wierność nauczaniu Kościoła. Zakonnice zadbają, by publikacje Konferencji miały zdrowe fundamenty teologiczne.

Zobowiązano się również unikać opinii, które w sposób niejednoznaczny odnoszą się do nauczania Kościoła, bądź mogą zostać

odczytane jako sprzeczne z nim. To samo dotyczy prelekcji organizowanych przez Konferencję amerykańskich zakonnice. Ponadto w ramach reformy podjęto też inne istotne kwestie, takie jak znaczenie udziału w Eucharystii oraz rola Liturgii Godzin w życiu wspólnot zakonnych. Obie strony uznały reformę za owocną.

Za: [Radio watykańskie](#)

KRÓLEWSKA NAGRODA DLA SIÓSTR ADORATOREK

Zgromadzenie Sióstr Adoraterek Niewolnic Najświętszego Sakramentu i Miłości otrzymało 13 kwietnia w Madrycie Nagrodę Praw Człowieka Króla Hiszpanii.

Uchonorowano je za pracę na rzecz kobiet – ofiar handlu żywym towarem i przemocy. W uroczystości wręczenia nagrody wzięli udział król Hiszpanii Filip VI, obrońca Ludu (hiszpański odpowiednik rzecznika praw obywatelskich) – Soledad Becerril i rektor stołecznego Uniwersytetu Alcalá de Henares prof. Fernando Galván.

„Dziękuję, zwłaszcza w imieniu «ich», licznych młodych kobiet, a nawet dziewcząt, które po bolesnym doświadczeniu wykorzystywania, po długim procesie przyjęcia ich i wyzwolenia żyją dziś zintegrowane ze społeczeństwem” – powiedziała, odbierając wyróżnienie, przełożona generalna tej wspólnoty zakonnej s. Teresa Valenzuela Alborno. Podkreśliła, że kobiety te później często same działają na rzecz poprawy sytuacji w rodzinach i w swoim otoczeniu. „Są to mężne niewiasty, odważne bojowniczki, które codziennie uczą nas oporu, wytrzymałości, zdolności odzyskiwania sił, pokładania nadziei w możliwościach swoich i naszych jako całego społeczeństwa” – stwierdziła s. Teresa.

Z kolei przełożona prowincjalna zgromadzenia w Hiszpanii s. Margarita Navío Sán-

chez przypomniała, że „aby rozwijać naszą działalność niezbędna jest współpraca i codzienna praca w sieci zarówno z instytucjami publicznymi, jak i z organizacjami społecznymi”. Dotyczy to wszystkich instytucji, łącznie z siłami zbrojnymi i porządku publicznego, z władzami podatkowymi i z Urzędem Obrońcy Ludu.



Wręczając nagrodę król Filip VI ze swej strony zachęcił do „twardej i stanowczej” walki z różnymi formami handlu ludźmi i przemocy, których ofiarami pada wiele kobiet, zwłaszcza młodych, na całym świecie. „Jest to nowe zniewolenie”, którego „wymiar ponadnarodowy stanowi wyzwanie, z którym musimy walczyć” – dodał monarcha. Wyraził wielkie uznanie zakonnicom, których działalność nazwał „wspaniałym przykładem siły zmiany, która zakłada zaangażowanie”.

Zauważył, że głos sióstr w obronie praw człowieka jest „głosem wielu kobiet pozabawionych go”. „Wszyscy pragniemy, aby głos ten nie zamilkł, aby trafił do licznych uszu, rozbrzmiewał w sumieniach i docierał tam, gdzie jest konieczny, aby coraz bar-

dziej poprawiać rzeczywistość osób najbardziej narażonych i najsłabszych” – podkreślił Filip VI.

W tym roku Nagroda Praw Człowieka Króla Hiszpanii została wręczona po raz szósty. Ustanowili ją wspólnie obrońca Ludu i rektor Uniwersytetu Alcalá de Henares w Madrycie w 2002. Ma ona charakter międzynarodowy i jest przyznawana raz na dwa lata. Po raz pierwszy nagrodę tę wręczono 24 stycznia 2005 brazylijskiemu Duszpasterstwu Dzieci Ulicy, działającemu przy tamtejszym episkopacie. Każdorazowo zgłaszanych jest co najmniej kilkanaście kandydatów z różnych krajów języka hiszpańskiego i portugalskiego – tegoroczne laureatki są pierwszymi zdobywczyniami tej nagrody z Hiszpanii.

Zgromadzenie Sióstr Adoraterek Najświętszego Sakramentu i Miłości powstało w Madrycie w 1856 w celu „wyzwalania i integrowania osobistego, wspierania i przywracania społeczeństwu kobiet – ofiar różnych form zniewolenia, a także ujawniania i krytycznej analizy tej rzeczywistości”. Zakonnice działają za pośrednictwem programów o charakterze społecznym, skierowanych do „kobiet w trudnej sytuacji, zajmujących się prostytutką, ofiar handlu i przemocy w rodzinie, młodych samotnych matek, kobiet uzależnionych od narkotyków, skazanych i nieletnich”. Siostry prowadzą obecnie 420 projektów w 23 krajach Europy, Azji i Ameryki Łacińskiej i tylko w ub.r. pomagały 8 tys. kobiet na całym świecie. Za: www.deon.pl

FORMATORZY REDEMPTORYSTÓW NA SEMINARIUM W RZYMIE

Kontynuacją Kongresu dla Formatorek i Formatorów Życia Konsekrowanego zorganizowanego w Rzymie przez Kongregację Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego było odbywające się w dniach 13-18.04.2015 seminarium dla aktualnych wychowawców redemptorystów. Wzięło w nim udział 24 prefektów, magistrów, socjuszy, duszpasterzy powołaniowych i wychowawców innych etapów formacyjnych reprezentujących 5 konferencji kontynentalnych Zgromadzenia. Najlicniejszą grupę stanowili współbracia z Ameryki Południowej – w tym 5 z samej

Brazylii. Z Afryki przyjechało 4, w tym trzech z Madagaskaru. Spora grupa przybyła również z Azji, a dokładniej z Indii i Indonezji. Tylko jeden magister nowicjatu reprezentował Amerykę Północną. Z Europy było natomiast 5 współbraci: Słowak, Peruwiańczyk należący do Prowincji Francuskiej oraz 3 Polaków (o. Mariusz Chyrowski, o. Witold Hetnar), w tym jeden należący do Prowincji Rzymskiej (o. Piotr Sułkowski). Spotkanie odbywało się w 3 językach oficjalnych Zgromadzenia: angielskim, hiszpańskim i włoskim.

Organizatorem seminarium, które odbywało się w Ciorani koło Neapolu – najstarszym istniejącym nieprzerwanie domu zakonnym Zgromadzenia – był Generalny Sekretariat Formacji oraz Fundacja Uniwersytecka św. Alfonsa z Bogoty w Kolumbii, którą prowadzą redemptoryści. Z powodu zmian personalnych, które zaszły w tym

roku na stanowisku szefa Centrum Duchowości, nie było możliwe zorganizowanie kursu duchowości, jak wcześniej zakładano. Postanowiono więc, że obecne seminarium formalnie wypełni tę lukę.



Przez cały czas spotkania obecni byli: o. Generał Michael Brehl, radny generalny i szef Generalnego Sekretariatu Formacji o. Alberto Eserverri, również odpowiedzialny za formację radny generalny br. Jeffrey Rolle oraz Sekretarz Wykonawczy Generalnego Sekretariatu Formacji i koordynator uczelni z Kolumbii, o. Luis Roballo.

Tak liczna grupa przedstawicieli najwyższych władz naszego Zgromadzenia podyktowana była podjęciem tematów niezwykle ważnych dla naszej przyszłości. Przedstawione zostały nowe decyzje Zarządu Generalnego dotyczące formy i struktury formacji podsta-

wowej, która ma mieć ukierunkowanie bardziej międzynarodowe, m.in. poprzez międzyprovincialne nowicjaty. Ponadto potwierdzono wprowadzenie w drugą niedzielę listopada dnia promocji redemptorystowskiego powołania misyjnego, czyli niedzieli powołaniowej w duchu charyzmatu Zgromadzenia. Wszystkie zmiany mają dotyczyć całego Zgromadzenia i powinny być wprowadzane w większości od 2016 roku.

Poza tym poświęcono sporo czasu przedstawieniu wspólnego minimum programowego nowicjatu, zwanego w naszej terminologii „core curriculum nowicjatu” oraz potrzebie odnowy duchowości w formacji. Podsumowano również kongres watykański dotyczący formacji. Bardzo emocjonującymi elementami seminarium były pielgrzymki do miejsc związanych z początkami Zgromadzenia: Scala, Pagani i Neapol, zwłaszcza że większość uczestników odwiedzała te miejsca po raz pierwszy.

Z najnowszych danych, przedstawionych podczas seminarium, wynika, że aktualnie jest w całym Zgromadzeniu ok. 1000 młodych ludzi na różnych etapach formacji przed pierwszą profesją zakonną. Mamy też 695 profesów, w tym 39 braci przed ślubami wieczystymi. Największą grupę profesów w formacji mamy aktualnie w Azji i Oceanii (262) i Ameryce Południowej (216). Konferencja Afryka – Madagaskar cieszy się 115 młodymi profesami. Ameryka Północna ma 29 współbraci po pierwszej profesji, a Europa 73, choć nadal pozostaje największą konferencją kontynentalną Zgromadzenia.
o. Mariusz Chyrowski CSsR Za: www.redemptor.pl

OBLACI Z CAŁEGO ŚWIATA NA SPOTKANIU W MADRYCIE

We wtorek rozpoczęło się spotkanie przedstawicieli Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej z różnych krajów w Madrycie. Z poznańskiego klasztoru obecni byli o. Prowincjał Antoni Bochm i br. Rafał Dąbkowski – asystent ekonoma prowincjalnego.

Pierwszy dzień był czasem refleksji. Konferencje głosił o. Fabio Ciardi OMI z Rzymu. Temat przewodni brzmiał „Prorocy nowego świata”. Finałem i centrum spotkania była

wspólna Eucharystia w kaplicy domu rekolekcyjnego.



Misjonarze Oblaci Maryi Niepokalanej w Polsce są obecni od 1920 roku. Zgromadzenie zostało założone przez św. Eugeniusza de Mazenoda, późniejszego biskupa Marsylii, 25 stycznia 1816 roku w

Aix-en-Provence. Obecnie liczy ono 3895 zakonników, w tym 311 w Polsce oraz prawie kolejnych 300 za granicą. Oblaci Maryi Niepokalanej są zgromadzeniem misyjnym.

Ich naczelną służbą w Kościele jest ukazanie Chrystusa i Jego Królestwa najbardziej opuszczonym, niesienie Dobrej Nowiny ludom, które jeszcze jej nie przyjęły i pomoc w odkrywaniu ich własnej wartości w świetle Ewangelii. Natomiast tam, gdzie Kościół już istnieje, oblaci kierują się do grup, z którymi ma on najmniej kontaktu.

Za: www.oblaci.pl

Zapowiedzi wydarzeń

JUŻ ZA TYDZIEŃ W KRZYDLINIE sympozjum o życiu konsekrowanym

W imieniu Misjonarzy Klaretynów – Redakcji dwumiesięcznika Życie Konsekrowane oraz Podyplomowych Studiów Teologii Życia Konsekrowanego Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu zapraszamy na Ogólnopolskie Sympozjum Teologii Życia Konsekrowanego nt.: Wiarą

odnowieni – Duchem Świętym umocnieni. Życie konsekrowane 50 lat po Soborze Watykańskim II.

Sympozjum odbędzie się w dniach: 30 kwietnia – 03 maja br. w Klaretyńskim Centrum Dialogu i Spotkań w Krzydlinie Małej k/Wrocławia. Pełna informacja o Sympozjum poniżej.

PROGRAM:

XII Ogólnopolskie Sympozjum Teologii Życia Konsekrowanego Wiarą odnowieni Duchem Świętym umocnieni. Życie Konsekrowane – 50 lat po Soborze Watykańskim II Krzydlinna Mała 30 kwietnia – 03 maja 2015

30 kwietnia (czwartek)

18⁰⁰ – Eucharystia – przewodniczy Ks. bp. prof. dr hab. Andrzej Siemieniowski

19⁰⁰ – Kolacja

19²⁰ – Przywitanie Gości

19³⁰ – Powrót do źródeł – życie konsekrowane żywą Ewangelią w świecie
Ks. bp. prof. dr hab. Andrzej Siemieniewski

01 maja (piątek)

07⁰⁰ – Jutrznia

07³⁰ – Śniadanie

08⁰⁰ – Konferencja I – *Być w Kościele i dla Kościoła*

Ks. Bp dr Kazimierz Gurda

08⁴⁰ – Dyskusja

09⁰⁰ – Konferencja II – *Charyzmatyczny wymiar życia Konsekrowanego*

O. prof. dr hab. Piotr Liszka CMF

09⁴⁰ – Dyskusja

10⁰⁰ – Konferencja III – *Rady ewangeliczne – radykalizm wobec liberalizmu*

S. dr Beata Zarzycka

10⁴⁰ – Dyskusja

12⁰⁰ – Eucharystia (kazanie, przewodniczy Ks. Bp dr Kazimierz Gurda)

13⁰⁰ – Obiad

15⁰⁰ – Konwersatoria tematyczne

1. Różnorodność w jedności i jedność w różnorodności – charyzmaty w charyzmacie

S. dr Joanna Pępkowska MC

2. Życie konsekrowane wobec współczesnych wyzwań epoki

O. lic. Fabian Kaltbach OFM

3. Rady ewangeliczne: trudności, problemy, radości i nadzieje – aktualny stan

S. dr Sybilla Kołtan MI

16⁰⁰ – Kawa

17⁰⁰ – Dyskusja panelowa (prowadzi S. dr Sybilla Kołtan MI)

19⁰⁰ – Kolacja

20³⁰ – Nabożeństwo majowe

02 maja (sobota)

07⁰⁰ – Jutrznia

07³⁰ – Śniadanie

08⁰⁰ – Konferencja I – *Formować się dziś, by nie zaniedbywać jutra. Nowe wyzwania formacyjne*

S. dr Jolanta Hernik RMI

08⁴⁰ – Dyskusja

09⁰⁰ – Konferencja II – *Wspólnota – aktualne wyzwania. Jak żyć, by być znakiem Bożej miłości?*

O. prof. dr hab. Jacek Kiciński CMF

09⁴⁰ – Dyskusja

10⁰⁰ – Konferencja III – *W trosce o tożsamość zakonną – by nie zatracić tego, co istotne*

O. prof. dr hab. Jerzy Gogola OCD



10⁴⁰ – Dyskusja

12⁰⁰ – Eucharystia (kazanie, przewodniczy O. dr Krzysztof Gierat CMF)

13⁰⁰ – Obiad

15⁰⁰ – Konwersatoria tematyczne

1. Co z formacją – plany, programy – pomoc czy kolejny obowiązek?

S. dr Jolanta Hernik RMI

2. Jaki model życia wspólnotowego – by wszystkim żyło się dobrze?

S. dr Władysława Krasicyńska CSSJ

3. Rozpaleni Bożą miłością, czy zmęczeni życiem – jak zachować pierwotną gorliwość?

O. lic. Robert Kycia CMF

16⁰⁰ – Kawa

17⁰⁰ – Dyskusja panelowa (prowadzi o. prof. dr hab. Piotr Liszka CMF)

19⁰⁰ – Kolacja

20³⁰ – Nabożeństwo majowe

03 maja (niedziela)

07⁰⁰ – Eucharystia (przewodniczy O. lic. Aleksander Bober CMF)

08⁰⁰ – Śniadanie

08³⁰ – Konferencja I – *Uczestnictwo świętych w posłannictwie osób konsekrowanych*

Ks. dr hab. Bogdan Giemza SDS

09¹⁵ – Dyskusja

10⁰⁰ – Konferencja II – *Współczesne areopagi dla misji osób konsekrowanych*

O. prof. Józef Augustyn SJ

podsumowanie Sympozjum – O. prof. dr hab. Piotr Liszka CMF

11³⁰ – Obiad

Zgłoszenia i wszelkie bardziej szczegółowe informacje: pod adresem: jkicin-skicmf@gmail.com lub tel. 071/348 30 86

Całkowity koszt Sympozjum (noclegi, posiłki) wynosi – 280 zł. Dojazd: PKP (ewentualnie PKS) ze stacji Wrocław Główny do stacji Wołów (kierunek: Głogów, Zielona Góra) – stąd gwarantujemy dojazd samochodem do Krzydliny.

O. Jacek Kiciński CMF

Odeszli do Pana

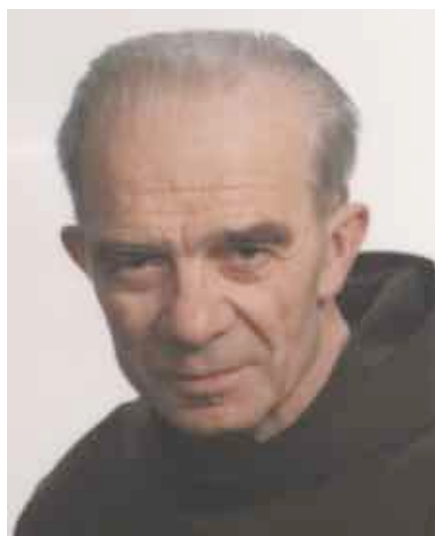
ŚP. O CZESŁAW DOMAŃSKI (1922-2015) OFM

16 kwietnia 2015 r. w Leżajsku odszedł do Pana o. Czesław Domański OFM. Przeżył 93 lata, jako zakonnik – 69 lat, jako kapłan – 64 lata. O. Czesław Mieczysław Domański urodził się 11 lutego 1922 r. w miejscowości Płonka koło Zamościa z rodziców Jana i Marii z domu Krawczyk. Dzieciństwo i młodość spędził w Kowlu na Wołyniu.

W czasie II wojny światowej w latach 1939-1942 był harcerzem w służbie kontrwywiadu na Wołyniu. W 1943 r. jako jeden z pierwszych żołnierzy wstąpił do partyzantskiego oddziału „Jastrzębia”, który wszedł w skład 27 Wołyńskiej Dywizji Piechoty Armii Krajowej. Przebył ponad 500-kilometrowy szlak bojowy od Wołynia po Lubelszczyznę. Jego oddział został zmuszony do złożenia broni przez siły armii sowieckiej i NKWD. Było to 25 lipca 1944 r. O. Czesław ze względu na swoją wojenną historię oraz powojenną sytuację polityczną w Polsce posługiwał się do 13 grudnia 1993 r. imieniem i datą urodzenia swojego brata – Stefana, który został uznany za zmarłego przez Sąd Rejonowy w Kielcach z dniem 31 grudnia 1946 r.

3 października 1945 r. Mieczysław Domański wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych w Prowincji OO. Bernardynów. Pierwsze śluby złożył 4 października 1946 r. W ankiecie przed ślubami na pytanie, gdzie przebywał

po czternastym roku życia, odpowiedział: „W diecezji łuckiej do 1943 r., jeden niecały rok na tułaczce, w 1945 r. w Płonce, następnie w tym samym roku wstąpiłem do nowicjatu”. Jednak jeszcze przed wojną kilkunastoletni Mieczysław był związany z bernardynami. Przez dwa lata uczęszczał do Kolegium Serafickiego w Radecznicy.



5 marca 1950 r. złożył śluby wieczyste, a 20 grudnia 1951 r. otrzymał święcenia kapłańskie w Kalwarii Zebrzydowskiej.

Po ukończeniu seminarium przez dziewięć lat (1951-1960) pełnił posługę w Kalwarii Zebrzydowskiej. Następnie został przeniesiony do Leżajska (1960-1971), gdzie był m.in. wicemagistrem nowicjatu. W 1970 r., gdy pierwsi bernardyni udali się na misje do Konga, również o. Czesław poprosił ówczesnego prowincjała, o. Florentyna Pivosza, o pozwolenie na wyjazd na misje, jednak nie otrzymał go ze względu na stan zdrowia i wiek.

W 1971 r. został mianowany kapłanem sióstr bernardynek w Chęcinach (1971-2004). W latach swej posługi w tym mieście prowadził uporczywą walkę, by franciszkańska Prowincja św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię odzyskała swój kościół. Przypominał władzom PRL i mieszkańcom Chęciny, że kościół i klasztor są profanowane przez fakt, że znajduje się w nich restauracja i hotel. W 1991 r. obiekty te odzyskali prawni właściciele.

W 2004 r. o. Czesław został przeniesiony do Leżajska ze względu na podeszły wiek i w tym klasztorze zakończył swoje ziemskie pielgrzymowanie.

O. Czesław Mieczysław Domański całe swoje życie poświęcił Bogu i Ojczyźnie.

Za: www.bernardyni.com

ŚP. KS. STANISŁAW WOJTYŁA (1931-2015) SAC



Dnia 17 kwietnia 2015 roku zmarł nasz współbrat ks. Stanisław Wojtyła SAC

Ks. Stanisław Wojtyła SAC urodził się 1 czerwca 1931 roku w Międzybrodziu. Pierwszą konsekrację w Stowarzyszeniu Apostolstwa Katolickiego złożył 8 września 1953 roku w Oltarzewie. Święcenia prezbiteratu przyjął 22 czerwca 1957 roku w Oltarzewie.

Po święceniach kapłańskich, i po rocznym pobycie na studium pastoralnym w Gdańsku (1958-1959), posługiwał w Szczecinie (1959-1961), Kielcach (1961-1963), Częstochowie (1963-1968), Kielcach (1968-1972), Radomiu (1972-1974), Warszawie (1974-

1977), Lublinie (1977-1981) i Częstochowie (1981-2015).

Msza św. pogrzebowa w intencji śp. ks. Stanisława zostanie odprawiona 21 kwietnia br. (wtorek) o godz. 11.00 w pallotyńskim kościele p.w. Miłosierdzia Bożego w Częstochowie. Po Mszy św. odbędzie się pogrzeb na Cmentarz św. Rocha (ul. św. Rocha).

Śp. ks. Stanisława polecamy Miłosierdziu Bożemu, prosząc dla Niego o łaskę nieba.

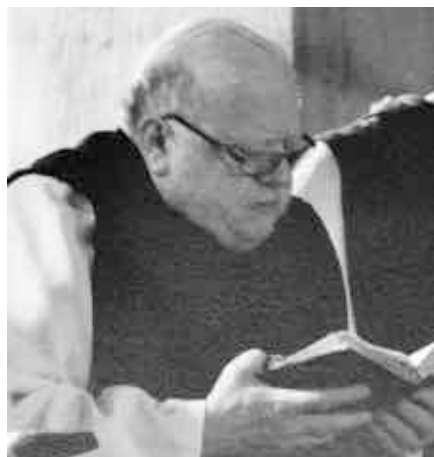
Zarząd Prowincji Poznańskiej Pallotynów.
Za: www.sac.org.pl

ŚP. ROMUALD WRÓBEL (1942-2015) OCist

Z głęboką wiarą w życie wieczne, które nie zna zmięczenia ani kresu informujemy, że dnia 17 kwietnia 2015 roku przeżywszy lat 74 odszedł, by stanąć przed Panem o. Romuald Wróbel OCist.

Uroczystości pogrzebowe odbędą się w środę, 22 kwietnia, o godz. 11.00 w kościele opackim w Wąchocku.

Ojciec Romuald Wróbel OCist urodził się w 1942 roku w Krakowie. W 1959 roku Pan powołał go do pójścia drogą życia zakonnego, po czym w 1971 roku otrzymuje w Krakowie święcenia kapłańskie. O. Romuald służył Zakonowi poprzez pełnienie rozlicznych i ważnych funkcji.



Był m.in. Mistrzem nowicjatu i klerykatu oraz katechetą, sprawował urząd przeora opactwa wąchockiego po czym został ustanowiony proboszczem w Sulejowie. Wielce zasłużył się jako duszpasterz i budowniczy kościoła pw. NSPJ i domu katechetycznego w Marcinkowie.

Prosimy o modlitwę za naszego Współbrata, ojca Romualda!

Niech Chrystus, który zwyciężył śmierć, piekło i szatana, wprowadzi go do swojego Królestwa. *Opat Eugeniusz ze wspólnoty cystersów z Wąchock*

Za: www.wachock.cystersi.pl

ŚP. KS. PIOTR SMOLIŃSKI (1964-2015) MIC

Z głębokim żalem zawiadamiamy, że dnia 20 kwietnia 2015 roku zmarł nagle na zawał serca w Londynie w 51 roku życia, 31 konsekracji zakonnej i 25 prezbiteratu ks. Piotr Smoliński, członek Prowincji Polskiej Zgromadzenia Księży Marianów. Zmarłego ks. Piotra polecamy Bożemu Miłosierdziu.

Ks. Piotr Waław Smoliński syn Eugeniusza i Ewy z d. Kasianiuk urodził się 21 lipca 1964 roku w Międzyrzeczu Podlaskim. Szkołę podstawową ukończył w Rogoźnicy (1979), a następnie Liceum Ogólnokształcące w Międzyrzeczu Podlaskim (1983).

Do Zgromadzenia został przyjęty 15 czerwca 1983 r., miesięczny postulat odbył w Lublinie, a roczny nowicjat w Skórcu w roku 1983-84. Pierwsze śluby złożył w Skórcu 8 września 1984 roku. W latach 1984-90 odbył studia filozoficzno-teologiczne w mariańskim WSD w Lublinie. Profesję wieczystą złożył w Elblągu 26 sierpnia 1989 roku. Święcenia prezbiteratu przyjął dnia 3 czerwca 1990 roku w kościele parafialnym w Warszawie na Stegnach z rąk ks. bpa Zbigniewa Józefa Kraszewskiego, biskupa pomocniczego archidiecezji warszawskiej.

Pierwszą placówką duszpasterską była Góra Kalwaria, gdzie został katechetą i współpracownikiem w duszpasterstwie. W roku 1992 został skierowany na studia w zakresie historii filozofii na Wydziale Filozofii KUL.



W 1995 roku został mianowany rektorem rezydencji „domu profesorskiego”. W roku 1996 został mianowany wicerektorem i prefektem studiów w mariańskim WSD. Tego roku podjął także pracę w KUL-u w

Międzywydziałowym Zakładzie Historii Kultury Średniowiecznej. W 1999 roku Kongregacja dla Kościołów Wschodnich udzieliła mu pozwolenia na birytualizm. W roku 2002 uzyskał tytuł doktora nauk humanistycznych w zakresie filozofii na podstawie rozprawy Edycja krytyczna „De consolatione theologiae” I-III Johannaesa von Dambach napisanej pod kierunkiem ks. bpa prof. dra hab. Stanisława Wielgusa.

W roku 2005 przebywał na studiach w Pradze, a w roku 2006 został przeniesiony do domu generalnego z przeznaczeniem do pracy w kurii generalnej w charakterze archiwisty generalnego oraz został delegatem przełożonego generalnego do prowadzenia procesu beatyfikacyjnego sług Bożych z naszego Zgromadzenia: księży Fabiana Abrantowicza, Andrzeja Cikoty, Jana Mendriksa, Eugeniusza Kuleszy i Benedykta Skrindy.

W roku 2009 został odwołany z urzędu archiwisty generalnego i posłany do pracy duszpasterskiej w londyńskiej polonijnej parafii na Ealingu. Requiescat in pace!

Za: www.marianie.pl

ŚP. KARD. FRANCIS GEORGE (1937-2015) OMI

W piątek 17 kwietnia, po wieloletniej walce z rakiem, w 78. roku życia, 57. roku powołania zakonnego i 52. roku kapłaństwa zmarł Francis George – kardynał archidiecezji chicagowskiej. W 2012 r. kardynał przeszedł kilka operacji po tym, jak lekarze wykryli u niego rakowate komórki w nerce. Usunięto mu wtedy także guz znaleziony w

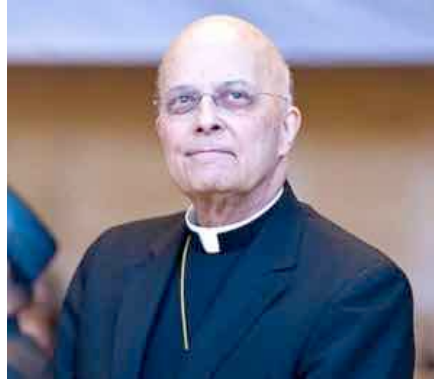
wątrobie. Sześć lat wcześniej purpurat zmagał się z nowotworem pęcherza moczowego. Mimo uczestnictwa w kilkudziesięciu sesjach chemioterapii duchowny nie zrezygnował z większości obowiązków związanych z posługą pasterską w archidiecezji. W marcu 2014 r. był poddany agresywnej chemioterapii.

Przeszedł na emeryturę w związku z pogarszającym się stanem zdrowia. Pod koniec ubiegłego roku leczenie przerwano z powodu nieskuteczności. Pod koniec marca kardynał trafił do szpitala z powodu silnego bólu, a od 3 kwietnia był pod opieką lekarzy w domu. Kardynał George zmarł w

swojej rezydencji w piątek przed południem.

Francis George był z wizytą w 68 krajach. Nadzorował posługę ponad 5 tys. misjonarzy. W 1990 r. otrzymał święcenia biskupie w miejscowości Yakima w stanie Waszyngton. W kwietniu 1996 r. został przeniesiony na arcybiskupstwo Portland, a rok później na arcybiskupstwo Chicago.

21 lutego 1998 Jan Paweł II wyniósł go do godności kardynalskiej, z nadaniem tytułu prezbiterialnego w Bazylice św. Bartłomieja na Wyspie Tyberyjskiej. Wprowadził zasadę „zero tolerancji dla wykorzystywania dzieci”. Opublikował dokumenty diecezji dotyczące pedofilii wśród księży.



Kardynał uczestniczył w konklawe przy wyborze papieża Benedykta XVI w 2005 r. i Franciszka w 2013 r. W 2013 r. obchodził złoty jubileusz swych święceń kapłańskich.

Był wrażliwy i otwarty na kontakt z ludźmi, dlatego stał się zasłużonym duchowym liderem Kościoła w Stanach Zjednoczonych. *Był on człowiekiem wielkiej odwagi, który pokonał liczne przeszkody, aby zostać księdzem. Przyjmując święcenia kapłańskie nie szukał wygodnego stanowiska, przeciwnie – wstąpił do misyjnego zgromadzenia Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej i służył wiernym w trudnych warunkach – w Afryce, Azji i w wielu innych miejscach świata. Dumny ze swego chicagowskiego pochodzenia, zaczął przewodzić swemu zgromadzeniu. Ponownie, wiele podróżował i nie pozwalał, aby ograniczenia fizyczne udaremniły Jego zapal niesienia obietnicy miłości Chrystusa tam, gdzie była ona najbardziej potrzebna – napisał w oświadczeniu abp Blase Cupich – następcą kard. George'a.*

Za: www.oblaci.pl

ŚP. KARD. ROBERTO TUCCI (1921-2015) SJ

Papież Franciszek przewodniczył liturgicznym obrzędom pożegnania kard. Roberto Tucciego. Miały one miejsce 16 kwietnia na zakończenie Mszy św. pogrzebowej sprawowanej przez dziekana kolegium kardynalskiego w bazylice watykańskiej.

Roberto Tucci urodził się 19 kwietnia 1921 roku w Neapolu. W wieku 25 lat wstąpił do zakonu jezuitów a w 1950 roku po uzyskaniu doktoratu z teologii na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim otrzymał święcenia kapłańskie. W latach 1959-1973 był dyrektorem wydawanego przez jezuitów czasopisma "La Civiltà cattolica". Jako ekspert uczestniczył w II Soborze Watykańskim. Od 1973 do 1985 roku był dyrektorem generalnym Radia Watykańskiego. 21 lutego 2001 r. otrzymał kapelusze kardynalski.

Wkrótce po nominacji kardynalskiej i w kilka tygodni po 80. urodzinach, Roberto Tucci zrezygnował z funkcji organizatora papieskich podróży. W 1983 roku jego nazwisko wymieniane było wśród kandydatów na generała jezuitów. Znany jest z licznych publikacji na temat zagadnień międzynarodowych.

„Umieranie w Panu jest konsekwencją trwania w Tym, który stał się dla nas drogą prawdą i życiem” – mówił w homilii kard. Angelo Sodano.



Podkreślił on, że właśnie w Chrystusie zmarły jezuita odnalazł pewną drogę do domu Ojca. Dziekan kolegium kardynalskiego zacytował też słowa Papieża Franciszka, że kard. Tucci „pozostawia po sobie pamięć życia czynnego i dynamicznego, oddanego konsekwentnie powołaniu zakonnikowi czulego na potrzeby innych oraz duszpasterza wiernego Ewangelii i Kościołowi za przykładem św. Ignacego”.

W liturgii w bazylice św. Piotra licznie uczestniczyli współpracownicy

cy zmarłego. O. Roberto Tucci spoczął na rzymskim cmentarzu Campo Verano w grobowcu Towarzystwa Jezusowego.

Obecnie Kolegium Kardynalskie liczy 224 członków, z których 122 ma prawa wyborcze, przy czym 32 z nich mianował kardynałami św. Jan Paweł II, 60 – Benedykt XVI i 31 – Franciszek. Wśród 101 purpuratów powyżej 80. roku życia 2 kreował Paweł VI, 72 – papież-Polak, 19 – jego następcą i 8 – Franciszek.

Najstarszymi wiekowo kardynałami są obecnie dwaj Włosi: Loris Capovilla (ur. 14 X 1915), Giovanni Canestri (30 IX 1918) i Kolumbijczyk José Pimiento Rodríguez (18 II 1919), najmłodszymi zaś Tongańczyk Soane Patita Paini Mafi (ur. 19 XII 1961), Hindus Baselios C. Thottunkal z Kościoła syromalankarskiego (15 VI 1959) i Haitańczyk Chibly Langlois (29 XI 1958). Najdłuższy staż w Kolegium Kardynalskim ma Brazylijczyk Paulo Evaristo Arns OFM (14 IX 1921), mianowany kardynałem 5 III 1973. Ponadto należy pamiętać, że Benedykta XVI mianował kardynałem Paweł VI dnia 27 VI 1977 a Franciszka – św. Jan Paweł II w dniu 21 II 2001.

Za: www.deon.pl